# Psalmii mesianici - B. Reynolds

Cere-Mi, şi-Ţi voi da naţiunile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire: Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, le vei sfărâma ca pe vasul unui olar. Psalmul 2.8,9

Subiectul acestui psalm este guvernarea pământului. Naţiunile „se agitau“ în încercarea lor de a respinge guvernarea divină (versetul 1). Aceasta s-a împlinit parţial atunci când Irod şi Pilat „s-au adunat împreună împotriva“ lui Hristos (Fapte 4.25-27). Iudeii şi naţiunile au fost complici la respingerea şi omorârea Lui. Dar răzvrătirea lor va atinge apogeul odată cu apostazia zilelor din urmă. Conducătorii naţiunilor vor să se elibereze de „legăturile“ şi „funiile“ Sale, care simbolizează autoritatea lui Dumnezeu (versetul 3). Chiar şi astăzi vedem guverne debarasându-se de anumite influenţe ale creştinismului şi de cerinţele sale morale. Dumnezeu a declarat că Fiul Său va împărăţi ca Rege, din Ierusalim. Acesta este un fapt atât de sigur, încât, deşi încă nu s-a împlinit, Dumnezeu vorbeşte despre el la timpul trecut (versetul 6). Fiul lui Dumnezeu va cere şi va primi naţiunile drept moştenire (versetele 7 şi 8). Descrierea stăpânirii lui Hristos în timpul împărăţiei de o mie de ani aminteşte că El va împărăţi cu un „toiag de fier“. Toiagul de fier sugerează puterea împărătească – nu va fi democraţie atunci. Domnia lui Hristos va fi absolută; cei care se vor împotrivi vor fi „sfărâmaţi în bucăţi“.

Versetul 9 este citat de trei ori în Noul Testament.

1. Fiul de parte bărbătească, răpit la tronul lui Dumnezeu, va păstori toate naţiunile cu un toiag de fier (Apocalipsa 12.5).

2. Împăratul Împăraţilor va veni şi „va lovi naţiunile; Şi El le va păstori cu un toiag de fier“ (Apocalipsa 19.15).

3. Credincioşii vor împărăţi cu Hristos şi vor mânui şi ei toiagul de fier, pentru că le va fi dată „autoritate peste naţiuni“! (Apocalipsa 2.26,27).

Împăraţii sunt îndemnaţi să Îi slujească Domnului şi să Îl „sărute pe Fiul“. Ferice de toţi cei care se încred în El!

L-ai făcut cu puţin mai prejos decât îngerii şi L-ai încununat cu glorie şi cu onoare … ai pus toate sub picioarele Lui. Psalmul 8.5,6

Psalmul 8 prezintă gloria „Fiului Omului“ din timpul împărăţiei de o mie de ani, domnind peste ceruri şi pământ. Hristos este „Domnul, Dumnezeul nostru“ şi Numele Lui va fi înălţat pe tot pământul; atunci, gloria Sa va fi mai presus de ceruri. Când Hristos era pe pământ, El a fost respins de conducătorii lui Israel, dar lauda din gura „pruncilor şi a celor ce sug“ l-a amuţit pe vrăjmaş. Aceasta s-a împlinit când copilaşii l-au adus laudă în templu, spre consternarea marilor preoţi (Matei 21.16).

Când Dumnezeu a creat cerurile şi pământul, a pus pământul sub picioarele lui Adam (versetele 3-8). Dar cheia acestor versete nu se găseşte privind la Adam şi nici în psalmul propriu-zis, ci la trei pasaje din Noul Testament. 1. Hristos va veni din nou şi va împărăţi până va pune totul sub picioarele Lui. Ultimul vrăjmaş desfiinţat va fi moartea (1 Corinteni 15.24-28). 2. Toate sunt puse sub picioarele lui Hristos asociat cu Adunarea (Efeseni 1.21-23). 3. Lumea „care va veni“ Îi va fi supusă; totuşi, acum încă nu vedem că toate Îi sunt supuse sub picioare, dar Îl vedem încununat cu glorie şi onoare (Evrei 2.5-9).

Adam a fost făcut „cu puţin mai prejos decât îngerii“ (versetul 5), însă Hristos a luat de bunăvoie un loc mai prejos decât îngerii (din punct de vedere al poziţiei), şi totuşi, El în Sine Însuşi este mai mare decât ei (Evrei 1.6). Descoperirea măreaţă din Evrei 2 despre care nu se aminteşte deloc în Psalmul 8 este motivul pentru care Fiul Omului a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii. Datorită morţii pe care a suferit-o, „El a gustat moartea pentru tot“ (Evrei 2.9). El a făcut aceasta ca să anuleze puterea celui rău, să îi elibereze pe aceia robiţi prin frica de moarte (Evrei 2.14,15)!

Nu vei părăsi sufletul meu în Locuinţa morţilor, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Psalmul 16.10

Acest psalm prezintă umanitatea Domnului Isus şi dependenţa Lui de Dumnezeu în timpul umblării Sale, terminate în bucuria învierii. Mesia Se roagă ca viaţa să-I fie păstrată. El Se încrede în Domnul. În rugăciunea Sa, El spune: „Bunătatea Mea nu se înalţă până la Tine“. Venite de pe buzele unei Persoane Divine, aceste cuvinte pot părea greu de înţeles, dar El vorbeşte aici ca Om ascultător care nu caută o poziţie pentru El însuşi, ci pentru „cei aleşi“ de pe pământ, cu care Se asociază. El S-a identificat cu rămăşiţa credincioasă în zilele întrupării Sale, când a fost botezat de Ioan Botezătorul, „ca să împlinească toată dreptatea“ (Matei 3.13-17).

Mesia vorbeşte despre „partea moştenirii Mele şi a paharului Meu“. Paharul Său a fost moştenirea Sa în Domnul; aceasta a fost partea Lui. Pentru El a fost o moştenire plăcută. Aceasta este o afirmaţie remarcabilă în lumina unui alt pahar pe care Tatăl I-a cerut să îl bea. Spre deosebire de paharul plăcut al moştenirii Sale, a luat celălalt pahar din mâna Tatălui Său, pentru mântuirea celor păcătoşi. Domnul Isus a putut spune: „Paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu Îl beau?“.

Vedem apoi marea profeţie că Dumnezeu nu va lăsa sufletul Său în Locuinţa Morţilor, ci Îi va arăta calea vieţii. Aceste versete sunt citate iudeilor de Petru în Fapte 2.25-31 pentru a susţine învierea Domnului şi pentru a arăta că Psalmul 16 nu se aplică lui David în mod personal, ci Domnului Isus. David a scris aceste cuvinte „fiind profet“ şi „văzând mai dinainte“ că ele se referă la învierea lui Hristos. Calea vieţii L-a condus prin moarte şi înviere; pentru El, aceasta a fost „belşug de bucurie“. L-a condus mai departe, la dreapta lui Dumnezeu, unde sunt „desfătări pentru totdeauna“.

Iată care a fost bucuria pusă înaintea Lui (Evrei 12.2)!

Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit? … Mi-au străpuns mâinile şi picioarele … Îşi împart hainele Mele între ei şi pentru cămaşa Mea aruncă sorţi. Psalmul 22.1,16,18

Psalmul 22 exemplifică ceea ce apostolul Petru a vrut să spună când a scris: „…patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea“. Psalmul este împărţit în două părţi: versetele de la 1 la 21 sunt despre suferinţele lui Hristos, iar versetele de la 22 la 31, despre gloriile Împărăţiei lui Mesia.

Psalmul 22 începe cu suferinţele Domnului privit ca jertfa pentru păcat. El suferă sub dreapta mânie a lui Dumnezeu împotriva păcatului şi este părăsit; strigă, dar nu este auzit, şi totuşi Îl arată drept pe Dumnezeu în sfinţenia şi credincioşia Sa.

În versetele 6-22 citim despre suferinţele Domnului pe cruce şi despre învierea Lui. Aceste profeţii uimitoare au fost împlinite în detaliu de Domnul Isus. El a suferit dispreţ din partea poporului Israel şi din partea neamurilor (versetele 6-12); puterea lui Satan s-a manifestat împotriva Lui (leul care răcneşte – versetul 13); sunt detaliate apoi suferinţele adânci ale crucificării Sale, inclusiv faptul că mâinile şi picioarele I-au fost străpunse (versetele 14-17); oamenii şi-au împărţit hainele Lui între ei şi au aruncat sorţi pentru cămaşa Lui. Învierea este anunţată de cererea Lui de a fi scăpat din gura leului. El vesteşte Numele lui Dumnezeu „fraţilor în mijlocul adunării“ (versetul 22; conform cu Ioan 20.17-19).

În continuare, psalmul este o profeţie despre Împărăţia lui Mesia în mileniu. Începe cu binecuvântarea lui Israel „sământa lui Iacov“ şi apoi se extinde, cuprinzând toate naţiunile: „toate familiile naţiunilor se vor închina înaintea Ta“ (versetul 27). Cu siguranţă, naţiunile îşi vor aduce aminte de El în timpul Împărăţiei. Dar ce favoare pentru noi să ne amintim de El astăzi, vestind moartea Lui în vremea respingerii Sale, până la venirea Lui!

El Îi păzeşte toate oasele, niciunul din ele nu este zdrobit. Psalmul 34.20

Acest psalm mesianic se deosebeşte de ceilalţi patru de dinainte pentru că aceia aveau în întregime înţeles mesianic, pe când în Psalmul 34 numai versetul 20 este o profeţie despre Hristos! Însă acest verset constituie o profeţie uimitoare, care descrie cu ce fel de moarte avea să moară Mesia.

Cheia înţelegerii acestei profeţii o găsim în instrucţiunile despre Paşte, când niciun os al mielului nu trebuia să fie zdrobit (Exod 12.46). Fiecare detaliu al sărbătorii Paştelui este bogat în semnificaţii despre Domnul Isus (1 Corinteni 5.7). Fiecare creştin cunoaşte semnificaţia de bază a sângelui mielului de Paşte, dar ce înseamnă că niciun os nu trebuia să-i fie zdrobit? În acest psalm este scris despre Mesia că Iahve „Îi păzeşte toate oasele, niciunul din ele nu este zdrobit“. Această profeţie este citată o singură dată în Noul Testament şi este semnificativ că ea apare în Evanghelia după Ioan. Aceasta este Evanghelia care Îl arată pe Hristos ca „Mielul lui Dumnezeu“ (Ioan 1.29). Tot în această evanghelie, Paştele ocupă un loc mult mai important decât în celelalte trei. Multe dintre relatările din Evanghelia după Ioan sunt situate în timp în perioada mai multor sărbători ale Paştelui.

Evanghelia după Ioan începe cu Ioan Botezătorul care mărturiseşte că Isus era Mielul (Ioan 1.29) şi se încheie cu mărturia apostolului Ioan: „Dar, venind la Isus, când au văzut că Acesta murise deja, nu I-au zdrobit fluierele picioarelor, ... pentru că acestea au avut loc ca să se împlinească Scriptura: «Niciun os nu I se va zdrobi»“ (Ioan 19.33,36). Soldaţii romani au zdrobit oasele picioarelor celor doi tâlhari ca să le grăbească moartea, dar nu şi picioarele Domnului Isus, pentru că au văzut că murise deja. Nu un om I-a luat viaţa, ci El Şi-a dat-o de bunăvoie (Ioan 10.17,18). Într-adevăr, El a fost Mielul Pascal!

În jertfă şi dar de mâncare nu Ţi-ai găsit plăcerea: Mi-ai străpuns urechile; n-ai cerut ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: „Iată, vin; în sulul cărţii este scris despre Mine. Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, şi legea Ta este înăuntrul inimii Mele“. Psalmul 40.6-8

Psalmul 40 a fost numit „psalmul întrupării“. Tema centrală a acestui psalm este Hristos devenind Om şi venind în lume pentru a face voia lui Dumnezeu. Mesia Însuşi vorbeşte în acest psalm. El declară că Dumnezeu nu are plăcere în jertfele de sacrificiu ale sistemului levitic. Planul lui Dumnezeu şi păcatul nostru cereau mai mult decât sacrificii de animale.

Mesia spune: „Mi-ai străpuns urechi“. Traducerea greacă a Vechiului Testament redă acest verset prin: „Mi-ai întocmit un trup“; aşa este citat în Evrei 10.5. Autorul Epistolei către Evrei spune că suntem „sfinţiţi prin jertfirea trupului lui Hristos“ (Evrei 10.10). El a devenit Om ca să Se dea pe Sine Însuşi ca jertfă (Evrei 9.14). Înainte de începutul timpului, Hristos a spus: „Iată, vin, în sulul cărţii este scris despre Mine“ (versetul 7). Expresia „în sulul cărţii“ înseamnă sfatul veşnic al lui Dumnezeu ca Hristos să vină în lume. Unii înţeleg din această expresie că Scripturile Vechiul Testament, de la Geneza la Maleahi, vorbesc despre Hristos. Hristos este Centrul sfaturilor lui Dumnezeu, atât în eternitate, cât şi în profeţiile scrise ale Bibliei.

Era plăcerea lui Hristos să facă voia Tatălui, pentru că El Însuşi a spus: „Legea Ta este înăuntrul inimii Mele“ (versetul 8). Aşa cum înăuntrul chivotului legământului erau tablele legii, izvorul lăuntric al inimii Domnului era voia Tatălui Său. Într-adevăr, aceasta era mâncarea Sa (Ioan 4.34), iar desfătarea Lui era să-I facă Tatălui plăcere. El putea spune: „Eu fac totdeauna cele plăcute Lui“ (Ioan 8.29), chiar dacă aceasta a însemnat „moarte de cruce“.

Chiar şi prietenul meu apropiat, în care mă încredeam, care mânca pâinea mea, a ridicat călcâiul împotriva mea. Psalmul 41.9

Acest psalm începe cu promisiunea Domnului pentru acela care are milă de sărac. „Cel sărac“ este un termen folosit în Psalmi pentru a descrie rămăşiţa credincioasă a lui Israel în perioada necazului celui mare. Duhul lui Hristos se identifică în întregime cu ei în acest psalm, mai ales în durerea trădării pe care o vor trăi atunci. Domnul Isus va putea să simtă cu ei, pentru că şi El a fost trădat de unul dintre ucenicii Lui!

În versetul 9, Duhul profetic ne poartă înainte, spre noaptea în care Domnul Isus a fost trădat. Era în camera de sus cu ucenicii şi tocmai le spălase picioarele (Ioan 13.4,5). Scena spălării picioarelor este o imagine a slujbei de Avocat a Domnului, prin care ne curăţeşte în drumul nostru aici jos. El a spălat şi picioarele lui Iuda Iscarioteanul; după aceea, El citează din Psalmul 41.9: „Cel care mănâncă pâinea cu Mine şi-a ridicat călcâiul împotriva mea“. Chiar călcâiul spălat mai înainte de mâinile Lui pline de dragoste se ridica acum împotriva Sa! Iuda şi-a îndreptat călcâiul spre uşă şi picioarele sale l-au dus să împlinească trădarea lui Hristos (Ioan 13.18,30). Rămăşiţa credincioasă a lui Israel va cunoaşte trădarea Anticristului în viitor, dar va avea parte de simpatia Domnului Isus în mijlocul necazului, aşa cum şi noi avem astăzi parte de ea în încercările noastre.

Să observăm că Domnul Isus nu a citat acest verset în întregime, ci a omis câteva cuvinte: „Chiar şi prietenul meu apropiat, în care mă încredeam“. Domnul nu s-a încrezut în Iuda, „pentru că-l ştia pe cel care avea să-L vândă“ mai dinainte. El le spusese celorlalţi ucenici că nu toţi erau curaţi (Ioan 13.10,11). O, harul şi atotştiinţa Domnului nostru!

Tronul Tău, Dumnezeule, este în vecii vecilor; sceptrul împărăţiei Tale este un sceptru de dreptate. Tu ai iubit dreptatea şi ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarăşii Tăi. Psalmul 45.6,7

Inima psalmistului „clocotea“ de ceea ce compusese despre Împărat. Cu limba lui „ca pana unui scriitor iscusit“, Îl descrie pe Împărat ca fiind „mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Dumnezeu Te-a binecuvântat pentru totdeauna“. Când Mesia era pe pământ, oamenii se minunau auzind cuvintele Sale pline de har (Luca 4.22). Chiar duşmanii Lui au fost nevoiţi să admită: „Niciodată n-a vorbit vreun om aşa, ca Omul Acesta“ (Ioan 7.46). El era cu adevărat mai frumos decât fiii oamenilor. Psalmistul scrie şi despre vrednicia Împăratului în luptă, pentru că Se va încinge cu sabia şi vrăjmaşii Îi vor cădea la picioare (Apocalipsa 19.15).

Un alt fapt remarcabil ne este adus înainte şi aflăm că acest Împărat este şi Dumnezeu (versetele 6 şi 7)! În Epistola către Evrei, Duhul Sfânt aplică aceste versete lui Hristos. Comparându-L pe Fiul Omului cu îngerii, El spune: „Iar către Fiul: «Tronul Tău, Dumnezeule, este din veacul veacului; şi un toiag de dreptate este toiagul Împărăţiei Tale»“ (Evrei 1.8). Mesia este mai mare decât îngerii – El este o Persoană divină! Hristos „a iubit dreptatea şi a urât nelegiuirea“ şi datorită acestor trăsături pe care le-a manifestat ca Om, I-a fost dat un loc mai presus decât cel al tovarăşilor Lui (versetul 7). Acest Om uns şi înălţat are „tovarăşi“ care sunt „toţi dintr-Unul“ şi care sunt numiţi şi fraţii Lui (Evrei 2.11). Ce har minunat că sfinţii Săi sunt aduşi în asemenea legătură strânsă cu El! Totuşi, nu trebuie niciodată să uităm că El este mai presus decât tovarăşii Săi datorită măreţiei Persoanei Lui!

Te-ai suit în înălţime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om. Psalmul 68.18

În prima jumătate a acestui psalm, Dumnezeu conduce poporul Israel prin pustie (versetele 1-17); în a doua jumătate se prezintă eliberarea viitoare a lui Israel şi domnia de o mie de ani a lui Hristos (versetele 19-35). Numele divin „Adonai“ („stăpân suprem“ sau „domn“) apare de şapte ori în acest psalm. Semnificaţia acestui lucru este că „Adonai“ folosit în Psalmi se referă adesea la Hristos (de exemplu, Psalmul 110.1). Folosirea cuvântului Adonai în Psalmul 68 are înţeles profetic referitor la domnia lui Hristos ca Om. El Se suie triumfător pe înălţime şi ia în robie duşmanul, cel care a avut în stăpânire omenirea.

Versetul 18, profeţia din textul nostru de astăzi, este centrul acestui psalm. Se vesteşte înălţarea lui Hristos ca Om pe tronul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel aplică acest verset la înălţarea lui Hristos, în special în legătură cu darurile slujirii creştine (Efeseni 4.8). Din poziţia de Cap Înălţat al Adunării, El primeşte daruri „în om“ şi dă aceste daruri Trupului lui Hristos (Efeseni 4.8-12). În prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni citim că Duhul Sfânt împarte diferite daruri oamenilor. Dar în Efeseni oamenii sunt priviţi ca daruri date de Hristos Adunării: evanghelişti, păstori şi învăţători. Darurile miraculoase au încetat. Dar darurile de la Hristosul Înălţat prezentate în Efeseni 4 rămân atâta vreme cât Adunarea este pe pământ, pentru că El, Capul, este credincios să îngrijească de Trupul Său cât timp acesta se află aici jos.

Apostolul Pavel omite ultima parte a versetului 18, care vorbeşte despre „cei răzvrătiţi“, pentru că se referă la Israel, care va fi binecuvântat în viitor de Dumnezeu. Adunarea este îngrijită de Hristos acum, aşa cum Israel va fi întărit de Adonai în viitor, pentru că „El dă putere şi tărie poporului. Binecuvântat să fie Dumnezeu!“ (versetul 35).

Cei care Mă urăsc fără temei sunt mai mulţi decât perii capului Meu, ... pentru că râvna casei Tale M-a mistuit ... Şi Mi-au pus fiere în mâncare şi, în setea Mea, Mi-au dat să beau oţet. Psalmul 69.4,9,21

Psalmul 69 detaliază suferinţele lui Hristos şi necazurile din timpul vieţii şi morţii Sale. Se încheie cu descrierea mântuirii, a restabilirii şi a binecuvântării lui Israel în zilele din urmă: „Pentru că Dumnezeu va mântui Sionul“. Trei profeţii din acest psalm sunt citate în Evanghelia după Ioan.

Versetul 4 este cel la care Domnul Isus face referire atunci când descrie ura oamenilor faţă de El: „M-au urât fără temei“ (Ioan 15.25). Starea îngrozitoare a inimii omului este dezvăluită de cuvintele „fără temei“; sensul literal al acestei expresii este că L-au urât „gratuit“ sau „fără motiv“.

Versetul 9 este amintit de ucenici după ce Domnul a curăţit templul de schimbătorii de bani (Ioan 2.13-17). Din râvnă pentru Tatăl Său, nu dorea să fie reprezentat greşit prin acţiunile nelegiuite ale oamenilor. Ce râvnă a avut El pentru Casa lui Dumnezeu!

Versetul 21 ne spune despre setea pe care a suferit-o Domnul pe cruce. Şi în Matei şi în Marcu este amintit faptul că I s-a dat să bea oţet (Matei 27.34; Marcu 15.36); totuşi, doar în Evanghelia după Ioan se găsesc cuvintele Domnului: „Mi-e sete“ (Ioan 19.28).

În această Evanghelie, apa este omniprezentă: vasele ceremoniale erau umplute cu apă (Ioan 2), apa naşterii din nou (Ioan 3), darul apei vii (Ioan 4), slăbănogul de la scăldătoarea Betesda (Ioan 5), strigătul Domnului „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea“ (Ioan 7) şi orbul de la scăldătoarea Siloam (Ioan 9). Şi doar în această Evanghelie, unde apa vieţii este oferită celor însetaţi spiritual, El strigă: „Mi-e sete!“. Fie ca toţi cei care citesc aceasta să bea din apa vieţii pe care El o oferă fără plată!

El va porunci îngerilor Săi pentru Tine, ca să Te păzească în toate căile Tale: ei Te vor purta pe mâini, ca să nu-Ţi loveşti piciorul de vreo piatră. Psalmul 91.11,12

În Psalmul 91, Mesia este descris ca Omul desăvârşit, dependent, singurul care a locuit într-adevăr „în locul ascuns al Celui Preaînalt“, şi care a rămas „la umbra Celui Atotputernic“. Ideea psalmului este: Hristos salvat dinaintea vrăjmaşilor Lui şi păzit de Dumnezeu pe calea Lui pe pământ (versetele 2-10). „Niciun rău nu ţi se va întâmpla şi nicio rană nu se va apropia de cortul tău.“

În Evangheliile după Matei şi după Luca citim despre ispitirea Domnului Isus şi observăm cum Satan a citat din acest psalm. Aceasta dovedeşte că Satan considera acest psalm drept profeţie mesianică, dar, dacă privim atent, observăm că l-a citat greşit. L-a dus pe Domnul pe streaşina templului şi I-a spus: „Dacă eşti Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te jos“ (Matei 4.6). Apoi a citat versetele 11 şi 12, dar a omis o parte din versetul 11, „să Te păzească în toate căile Tale“. Promisiunea protecţiei prin îngeri pentru Mesia era legată de ascultarea şi dependenţa Lui de Dumnezeu. Urma să fie păzit când umbla pe căile lui Dumnezeu. Domnul Isus a împlinit întotdeauna voia lui Dumnezeu; Satan a încercat să-L determine să părăsească drumul ascultării, dar nu a reuşit. În acest psalm sunt arătate patru imagini ale lui Satan: ca leu, ca năpârcă, ca leu tânăr şi ca şarpe (versetul 13). În imaginea leului, Satan este o putere nimicitoare (1 Petru 5.8), a năpârcii – el vine ca un înger de lumină (2 Corinteni 11.14), a leului tânăr – se arată energia lui de a se opune lucrurilor lui Dumnezeu (Iov 1.7), iar a şarpelui – este prigonitor şi ucigaş (Apocalipsa 12.4-13).

Psalmul 91 se încheie cu glorificarea lui Mesia: „Îl voi pune pe înălţime“. Aceasta, pentru că Mesia L-a iubit pe Dumnezeu şi, în umanitatea Lui sfântă, a arătat în mod desăvârşit dependenţă şi ascultare de Dumnezeu.

Tu ai întemeiat pământul la început şi cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale; ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; şi toate se vor învechi ca o haină, le vei schimba ca pe un veşmânt şi se vor schimba, dar Tu eşti Acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi. Psalmul 102.25-27

Antetul acestui psalm îi descrie cu acurateţe conţinutul: „O rugăciune a celui întristat“. Psalmul 102 descrie în amănunt suferinţa lui Mesia şi părăsirea Lui, în versetele 1-11. Vrabia nu trăieşte izolată, dar Mesia este ca „o vrabie pe un acoperiş“. Domnul Isus a fost părăsit de ucenicii Lui şi respins de poporul Său, dar aceste suferinţe pălesc în comparaţie cu mânia lui Dumnezeu pe care a suportat-o când era pe cruce.

Ispăşirea nu este prezentată în acest psalm, dar putem vedea suferinţa lui Mesia pentru Israel – El urma să moară „pentru naţiune“ (Ioan 11.51). Rezultatul este prezentat în versetele 12-22, unde se descriu restabilirea lui Israel şi venirea Domnului: „Domnul va rezidi Sionul, Se va arăta în gloria Sa“.

Apoi citim ceva remarcabil, când Mesia spune: „El Mi-a frânt puterea în drum, Mi-a scurtat zilele“ (versetul 23). Mesia urma să fie „nimicit“ (Daniel 9.26; Isaia 53.8). Ce fel de împărăţie putea fi fără Împărat? Răspunsul este dat când citim că „anii Săi sunt din generaţie în generaţie“ şi că El nu este altul decât Domnul Creatorul! Explicaţia divină a acestor versete o găsim în Epistola către Evrei (Evrei 1.10-12). Creaţia se va învechi şi va pieri, dar Hristos rămâne „Acelaşi“ şi anii Săi nu se vor sfârşi (versetele 26 şi 27).

„Acelaşi“ este un titlu divin care înseamnă „Cel care există şi nu Se schimbă“. Putem să ne punem încrederea în El în mijlocul unei lumi mereu schimbătoare. Isus Hristos, Acelaşi ieri, azi şi pentru totdeauna (Evrei 13.8)!

Domnul a zis Domnului meu: „Şezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmaşii Tăi ca aşternut al picioarelor Tale“ … Domnul a jurat şi nu-l va părea rău: „Tu eşti preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec“. Psalmul 110.1,4

Psalmul 110 este citat în Noul Testament mai mult decât orice alt pasaj din Vechiul Testament. El descrie poziţia prezentă a lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu, domnia Sa în Împărăţia de o mie de ani, preoţia Sa după rânduiala lui Melhisedec, judecata Sa asupra căpeteniilor naţiunilor şi frumuseţea Sa morală ca Om smerit, trăind în dependenţă, şi Care va fi înălţat de Dumnezeu.

Domnul Isus le-a pus o întrebare conducătorilor religioşi folosind primul verset al acestui psalm. Sămânţa lui David era în acelaşi timp şi Domnul lui David – o mărturie puternică despre divinitatea lui Hristos care i-a redus la tăcere pe cei care Îl criticau (Matei 22.41-46). În acest pasaj, Domnul descoperă şi faptul că David a scris acest psalm sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Hristos va sta aşezat la dreapta lui Dumnezeu până când va veni timpul să îi supună pe vrăjmaşii Săi. La acel moment, Israel se va întoarce la Dumnezeu şi se va termina cu starea lor de orbire spirituală. Atunci se vor împlini cuvintele psalmistului: „În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie“. Atunci lumea se va bucura de binecuvântare deplină în timpul preoţiei Sale după rânduiala lui Melhisedec. El va fi Împărat şi Preot al „Dumnezeului celui Preaînalt, Stăpânul cerurilor şi al pământului“ (Geneza 14.18,19). Toate lucrurile vor fi adunate împreună în El, „cele din ceruri şi cele de pe pământ“ (Efeseni 1.10). Prin credinţă, noi Îl cunoaştem acum ca Melhisedec, Cel care poate să mântuiască şi care trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi (Evrei 7.25). Lumea nu cunoaşte nimic din privilegiile şi binecuvântările spirituale care aparţin încă de pe acum chiar şi celui mai simplu dintre credincioşi. Fie ca zi de zi să umblăm în puterea lor, aşteptându-L pe El!

Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns cap de unghi … Doamne, mântuieşte, Te rog! … Binecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului! Psalmul 118.22,25,26

Psalmul 118 va fi cântecul rămăşiţei credincioase atunci când vor fi eliberaţi de Mesia din mâna vrăjmaşilor lor. Îşi vor aminti cum naţiunile îi înconjuraseră şi îi făcuseră să sufere, dar Domnul i-a eliberat şi le-a dat biruinţa. Este foarte probabil ca acest psalm să fi fost şi cântarea pe care au cântat-o Domnul Isus şi ucenicii în timpul mesei de Paşte, înainte de a părăsi camera de sus (Matei 26.30), deoarece, conform tradiţiei acelor vremuri, era cântată cu această ocazie.

Domnul Isus a citat acest psalm în ziua de după intrarea Sa smerită în Ierusalim. Marii preoţi şi bătrânii poporului puseseră la îndoială autoritatea Sa (Matei 21.23). Domnul le-a răspuns, citând direct din Psalmul 118: „Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns cap de unghi“. Ziditorii sunt conducătorii iudeilor care L-au respins pe Hristos, dar Dumnezeu avea să înalţe foarte sus această „Piatră“ şi avea să-L facă „piatra din capul unghiului“. Expresia „mântuieşte“ (versetul 25) este redată în Noul Testament prin cuvântul ebraic, „Osana“. Mulţimea a strigat aceasta atunci când Domnul Isus a intrat în Ierusalim şi la fel au făcut şi copiii în templu (Matei 21.9,15). Domnul Isus i-a avertizat apoi pe conducătorii iudeilor: „Iată, vi se lasă casa pustie“ (Matei 23.38). Această stare de părăsire a lui Israel nu va fi permanentă, pentru că El spune că nu Îl vor mai vedea până când vor spune: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!“. Atunci când iudeii se vor pocăi şi se vor întoarce la Hristos, Dumnezeu Îl va trimite din ceruri pentru a instaura Împărăţia (Fapte 3.19-21). Credinciosul nu aşteaptă niciun fel de eveniment pământesc. Fie ca şi noi să veghem şi să Îl aşteptăm!

clickbible.org